ахъ
ахъ V мн. 1) при обнаружване, отзивване: ахъ, идъ, идъ. 2) при отказване, ахъ изъ бѣдѣ, т. е. идна да бѣда. 3) ~~при~~ при освобождване и разбиране, ахъ освтихъ се, разумѣхъ се. 4) вм. хъ-хъ.

ахалнъ и ахалъ, м. ~~ва~~ахалнъ и ахалъ

ахадъ
ахатъ, м. цвѣтъ, може що агатъ въ 2то значение. Исх. 28; 19.

ахелъ м. ~~ахелъ~~ ахелъ, хѐлъ
ахелъ м. гущеръ и гаргуля, гущеръ рус. угорь тур. ипанъ балкан. в. змиорка, змиорка, виогаръ, симоначъ.

ахенъ, м. 1) ѐвдокія, веселба, чве селение. 2) ~~ѐ~~ арфоса, концертъ, двоенъ, другуно свирване, другуно пѣване. — кенъ 7опре що ахенъ

ахкамъ гл. ср. викамъ ахъ, охъ, стенъ, пъ пъ пъ. — кане, стенане, пъ пъ кане

ахмакъ, м. ѐгоѝдъ, ѐвеѝдеръ, глупавъ, — пенъ, будалаи, не му доя да умъ просчупенъ; просчодушенъ, наивенъ, чуденъ ахмакъ, — кенъ, м. ѐгоѝдка, ѐвеѝдерѝа, глупавщина, будалащина, — ~~кщина~~, чуденъ ахмакщина, казвачъ тому комуто не стига умъ да се свѣти за нѣщо. — ~~ски~~ ски, ска, ско, ски ~~ски~~ ~~ахмакъ~~ глупешъкъ, — ски, будалашки. — ~~ски~~ ски — ска на нар. като ахмакъ, ти се докарай ахмашка да и видѣ.

ахтапотъ и ахтапотъ, м. Единокашникъ, два на души които не едно ходятъ, наедно ядятъ и пиятъ, казвачъ се ахтапотъ. Тий ми е ахтапотъ. — пенъ, м. водятъ се на сами на тамъ, ходѣтъ по ахтапотъ.

ахрестенъ, м. 1) Задушевенъ другъ, приятелъ) арѣтенъ, 2) хрисенъ, — ниче, Земенъ кой дадо ватхрисенъ и отглеванъ за душа си, за дѣти се наричат ахрестъ-ѣ, — въ рай.

ахрениц ~~ахрениц~~ ахрениц, м. тирчинъ, помурнакъ, помакъ, тодбенъ; така наричатъ въ Маке. и въ рус. помурнаци тѣ българи, ~~що~~ ~~ахрениц~~ които ние наричаме помаци. Тодбенъ ходѣтъ по ахрениците ~~села~~ по помешаните села. в. Вакифъ тъ

ахтапотъ, м. ѐгоѝдъ, осмохрачко, карканица, дебелко морско чудовище, ѝзвѣстно на ахтапотъ, Зачовѣкъ, станѣ като кикирида

ахтаринъ и ахтаръ, ѐхтаръ, ѐгдаръ, ѐгдаръ, ѐгдоѝдъ, който продава всякакви дребни работи, дребодѣрия, сичкаръ — ница, ж. дребна стока, сичкерь, сичкария.